

Договорната основа на екологичната политика на ЕС са Членове 2 и 6 и Глава XIX от Договора за Европейска общност.

След 30 години на определяне на стандарти ЕС е създал обхватна система за екологична защита. Тя покрива широк кръг от проблеми от нивата на шум до обработката на отпадъци, от консервирането на природните резервати до вредните газови емисии от автомобилите, от употребата на химикали до индустриалите инциденти, от водата за домакински нужди до европейската мрежа за обмен на информация в случай на екологична катастрофа като разлив на петрол или горски пожар.

Разпоредбите на ЕС предоставят еднакво ниво на защита на територията на целия Съюз, но все пак политиката е гъвкава и взема предвид местните особености. Тя непрекъснато се актуализира.

Екологичната политика е базирана на принципа "Замърсителят плаща". Замърсителят на околната среда може да бъде накаран да прати чрез инвестиции в по-високи стандарти на производство или чрез създаване на система за събиране и обработка на отпадъците. Плащането може да стане и чрез такса за бизнеса или потребителите за използване на вреден за околната среда продукт като например някои видове опаковки.

За да предотврати промените в климата ЕС се е ангажирал да намали емисиите на въглероден диоксид в атмосферата. Компаниите, надхвърлили лимита си трябва да поискат права за нови емисии от други компании, които не се очаква да използват цялата си квота. Тези трансакции се осъществяват в новата Система за търговия с емисии, създадена за да се посрещнат целите на екологичния Протокол от Киото. Ангажиментите по тази линия се простират само до 2012 г. , но Комисията вече започна консултации за политиката за промените в климата след 2012 г.